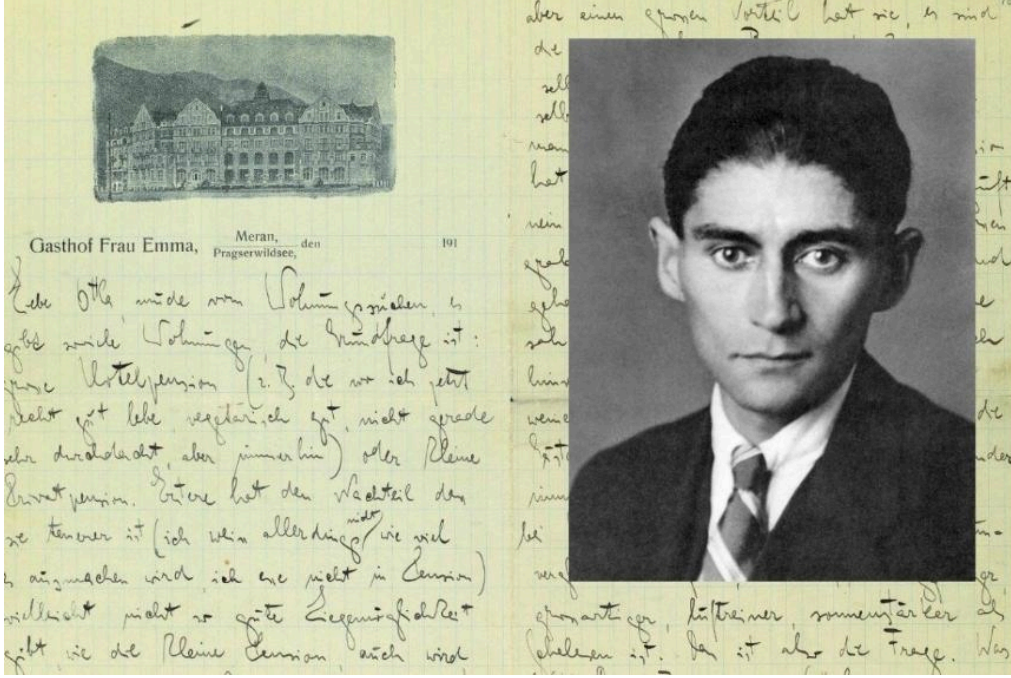

Sevgili Yazarım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Haziran 2024

Düşlerim idi fevri bir isyana kapı açan ve o münzevi bulutlar bir de öznem, sevgili Kafka özverimi kucakladığım ve senin yorgun kalbini ve yaş almamış hasta bedenini.

Gölgemdir en yakın dostum bir o kadar düşman b/ellediğim ve kalemimdir itibarım ve isyanım ve inkâr etmediğim.

Münferit bir hecede saklı iken sınırların yağmaladığı.

Ve...

Mütereddit yüreğimde asılı iken aşk bense aşikâr olduğum kadar aşına sözlerin kabrimdeki lanetine.

Doğan gün.

Söken şafak.

Sökülen düşlerim ve tebessüm ektiğim o lahza.

Sensizlik ile iştilal olduğumu sanma çünkü çıkmayansın aklımdan hele ki yok mu yok mu onca veryansın eden insan bir zindan bir de cihan bir de özlemini duyduğum o iki çift kelam ve sefil selamımı değil almak değil karşılık vermek kuyumu kazan.

Bir raptiye battı az evvel şu bakir boş sevdalı sayfaya ve kanadım ve kandım ve kardım iç sesimi.

Duymazdan gelenler mi istersin çamur deryasında bulamak isteyenler mi bense alabildiğine ışık saçan üstüme bulaşan balçıktan yüksünmediğim kadar güneş olduğum kadar kiblemde saklı ve yandığım kadar Rabbime sadık ve işte batmayacak sönmeyecek mahiyette güneşim balçıkla ve zalimle ve nefretle işi gücü olmayan.

Duyumlar saklı kulak zarımda.

Çıtlatan Sağır Sultan.

Uyuya kalanlar var bahtımda: adı aşk adı hüznün adı özlem adı hiçlik adı sonsuzluk olan.
Bir batında doğan günden değil gecedен hiç değil aslında doğmayacak çocukların rahmetine sadık bir neferim de ben.
Ferim sonsuz.
Gözlerim asla uyuklu değil ve işte uydusu olduğum kalemim ve yazma sevdam.
İlk fırsat bulduğumda sana döneceğimin sinyalinі vermişti ilham perim hem az insan da kafa bulmadı değil benimle: neymiş efendim hem hüznüm hem karşılıksız sevgimle eşleşen Kafka'nın ruhu.
Bedenim bir de belleğim.
Kullanmadığım nöronlarımı aktif hale getirmek adın mücadele verdiğim ve işte beynin kullanılmayan kısmını harekete geçirdiğim mi infilak ediyor yüreğim.
Gölgeyle dolaştım bu gün.
Gölge edenleri değil gövde gösterisinde bulunanları hiç değil sadece insan olmayı becerenlere kucak açmak adına ve boş kalan kullarım ve kırık mızrabım kırgın kalbim küskünlüğüm.
İç ve dış mihraklar nasıl da alengirli mahlas ve yaftalarla süzülüyorlar nasıl da deşiyorlar yaramı ve ben her birine müteşekkirim.
Hüznümün katsayısı ve hüviyetim ve çiçek kimliğim:
Varsın olsun uyumsuz sıra dışı addedileyim.
Kılavuzum karga değil bülbül.
Aslında bir çiçeğe ulaşma ihtiyacı da gütmüyorum ve çiçek kimliğimle devam ediyorum yolculuğuma.
Sözcükler benim alyansım:
Ne tek taş ne de başıma atılan taşlar ne de olsa ben babamın kızırım kimseden tek kuruş talep etmediğim gibi aklıma dahi gelmezken ve işte kendi yağım la kavru lduğum ve işte ucu yanık ucu kırık kalemim iken genlerimden miras kalan.
Sözcükler hükümsüz tıpkı senin gibi, Kafka.
Her gecenin sabahı ve yoksunluğun fitratı.
Komplimanlar sunuyor insanlar birbirine ve her cahil kendi bacağından asılıyor ve önemli olan şu ki: bilginin gücü hiçbir şeyde yok ve de sevginin güvenle kesişen yolu.
Senin bana güven telkin ettiğin kadar ve evet, ben de yüzlerce sayfa yazdığım şiirleri tüm düz yazıları ne de kolay uğurladım çöplüğe.
Bir aldatı değil bir alıntı değil çalıntı asla.
Yine de benden kötüsü yok.
Unvanlar.
Sözcükler.
Lakap larsa en sevmediğim.
Bir mahlasım da yok madem ve bir eksik bir fazla varlığımın da önemi yok elbet insanların nezdinde lakin kalemimin nidaları sonlanmayacak yaşadığım sürece.
Seninle işti gal bir gün bir gece bir uzam bir ayrıntı:
Sahi, ben senin nereni sevdim?
Edebiyata bağdaş kuran yüreğinden akan kan misal.

Alnımın akında saklı hilal misal.

Buyur ettiğim ilham ve evet, aslında ben değilim kırgın olan varsa yoksa kalemim yazılası okunası ve botoks ya da detoks uygulayan kalemlerden alabildiğine uzak çünkü kalemim sadece bana özel ve hüznümle dahi yargılanabilirken af ola, ey cihan ve Edebiyat dünyası gölgeyle ve gözümün üstündeki kaşımla değil ruhumla yüreğimle sorgulayın beni ya da sevin ya da...

Koşulsuz insanlar acıma duygularından muaf olduğu için mutluyum ki nefreti yeğlerim acıma duygusu yerine gel gör ki söz konusu mazlumlara ve çocuklara oldu mu en çok benim içim acıyor daha doğrusu sadece benim içim acıyor.

Dünya savaşa dursun.

Nefrete odaklı olsun cihan ve de beşi bir yerde maskeler takılı iken yüzlerde ve işte çıkış noktam elbet başkaları yerine de sevebilirim hatta sadece beni değil içimde saklı onlarca ben iken kılavuzum.

Rengim beyaz.

Rengin uçuk pembe.

Makyajı sevmesem de pembe bir tonda vurulabilirim ben güneşe ve hayata.

Ya da bir anda ölebilirim ve bundan asla hicap duymam.

Kanamalı bir ömrün kanatıcı darbelerini de aldıktan sonra hem neyin ya da kimin yasını tutarım ki sevmeyi unutmuş canlıların çoktan sonlanmışken yürek hazneleri bense sevgiyi bir hazine bilip de...

Gülüp geçiyorum artık her şeye herkese.

Hatta yazmaya yeni başladığım yıllarda yazdığım onca yalın duru ve kısa ve sevgi dolu özdeyişleri anlamakta zorlanan insanlara defalarca ayna tutmuş olsam da işte anlamaktan aciz değil bilakis anlayıp da anlamamış gibi yapanların tuttuğum aynayı kırması ve işte aynanın sırları arasında sıkışıp kalmalarının ertesi biliyorum ki en aydınlatan aynadır iç sesim üstelik baskın dış sese aldırış dahi etmeden illa ki içime tutulan nice ayna nice insan.

Sonlanmasını isterdim ben de an itibari ile hayatımın.

Sonlanmasını isterdim dünya genelinde süregelen zulmün ve ihanetin.

Rabbine şirk koşanları ise görmezden geldiğim kadar nasıl da göreceli imiş insanların nefsi.

Sözcükler koğuşunda bir günümü bir yazımı daha tamamladım sevgili Kafka ve alabildiğine senin hüznüne bandım yüreğimi.

Seni sevdiğim için de af ola...

En azından huzurlu uyu diyedir ettiğim dualar ve huzur bulmaktır tek emelim adına hayat denen bu çarkın sonlanması ise an meselesi bense çoktan sonlandırmışken insanlara duyduğum güveni:

Sessizliğin sana yoldaş olsun, sevgili yazarım.

Kalemimse bana mezar olsun...